

MẢNH Vụn CUỘC ĐỜI
(Tập 4)

~ Giuse Nguyễn Đình Nghi, SB 67 ~
- 2018 -

TU

Hôm Tết vừa rồi có thằng nhỏ Việt kiều đao đao hơn mười tuổi con của một chị hồi nhỏ học cùng lớp tư lớp ba ở xứ với Nghi còm về quê ăn Tết. Ở Mỹ thì dĩ nhiên nó to con nhưng có điều vô nhà thờ quây quá mẹ nó quản không nổi vì nó không bình thường. Nó cứ đặng sau tiến lên phía bên mấy bà, mấy cô vì Cây Vòng còn lệ "nam phải nữ trái" từ dưới nhìn lên cung thánh. Nó tó mò rờ đầu mấy sơ áo dòng đen cứ ngỡ giống Nghi còm hồi nhỏ nghĩ mấy bà sơ đầu trọc như chú tiểu Lan trong Hồn Bướm Mơ Tiên bèn rình xem bà chị đi tu về nhà cởi lúp ra cái đầu có trọc lóc bình vôi, sức nhớ hai nhà sư chưa có chức trong cuốn "Ánh Đạo Vàng" của Võ Đình Cường mà bây giờ còn nhớ mang máng, mời anh em đọc lại cho vui...

Một hôm sư cụ nhờ hai sư không lược sang chùa bên cạnh trả lễ. Một sư tên Chí mập mạnh, đẹp trai, bụi hồng trần cần sư khó thùng và sư cũng không sợ bụi đời tục hóa. Sư kia tên Phèo, ốm nhách, thiếu sức đề kháng, sợ mùi đời len lỏi vào đầu không tóc lúc nào cũng đề phòng đàn bà con gái tấn công nên bị ám ảnh... Hai sư vừa ra khỏi cổng chùa thì thấy có cô gái váy ngắn giò dài trắng nõn do dự trước vũng nước định bước qua đường. Sư mập chẳng sợ lây nhiễm bụi hồng nhan liền bế cô gái qua vũng nước vô tư dù cô gái ghi chặt cổ, sư dường như bế tượng bà Quan Âm.

Còn nhà sư ốm kia lười quét từ mép phải đảo qua mép trái và ngược lại, đoạn cứ nắc cục cho đến lúc về chùa vẫn chưa quên cô gái khi nãy bèn bẩm:

- Bạch cụ! Sư Chí ra đường ẵm cô gái! (lại liếm mép)

Sư cụ nhìn thầy Chí đợi câu giải thích mà lòng cũng hoang mang :

- Bẩm sư cụ! Con ẵm cô gái qua vũng nước rồi quên tuốt, giờ sư Phèo nhắc mới nhớ. Bạch sư cụ! Từ sáng giờ sư Phèo vẫn còn ẵm cô gái trong lòng!

(đoạn này Nghi còm phăng)

Ba cái đầu trọc cùng lác cho ba ý nghĩ khác nhau văng ra khỏi đầu! Sau này sư mập thay thế sư già trụ trì chùa còn sư ốm đề kháng bụi trần không xong đành sống chung với bụi hồng trần và tóc thầy thôi cạo ...

Ngày cuối tháng hai 2018 Nghi còm 67

CHUYỆN TÌNH TU

(kính tặng những anh em ta ru có mẹ bề trên tu ra)

Một chiều cuối đông 1981 trời Nhatrang lạnh lạnh kèm theo từng cơn gió bắc thổi người dân thành phố trùm thêm cái áo khoác bên ngoài cho dễ chịu. Chàng và thằng bạn cùng xóm lang thang bát phố xem phim...

Đang thơ thẩn trước rạp xi nê chờ mở cửa vào trong ngồi nhai bắp rang cho ấm chọt có một khách lạ khoác áo nhà binh bốn túi đến hỏi:

-Xin lỗi! Anh có phải là N. không?

Chàng ngạc nhiên nhìn người lạ lục soát trí nhớ vẫn mù tịt đành trả lời gọn lỏn:

-Phải!

Người lạ ôm chàng vỗn vỗ:

-Mình là Tuấn đây! Trần Anh Tuấn ngày xưa tu CV Kon Tum, học một lớp với N. ở Adran Đalat đó! N. còn nhớ tụi Văn, thằng Võ, con An lớp mình không?

Hai thằng Văn Võ và cô An thuộc diện giỏi nhất lớp ai mà không biết. Tuy nhiên chàng vẫn chưa hết thắc mắc vì mới có sáu năm xa trường xa bạn bè mà giờ gặp lại trông dáng nhà tu của Tuấn đâu mất, nhìn Tuấn giống một anh chàng miền núi nào đó?

- Bữa nay ông khác xưa quá, đen mà lại già, ủa sao lạc đây?

Tuấn thân mật trả lời như tâm sự:

-Mình có đưa em gái tu Mến Thánh Giá Tân Bình Cam Ranh. "Giải Phóng" rồi nó không tu nữa mà cũng không chịu về nhà, cứ ở lì Nhatrang tìm cách vượt biên, năn nỉ mấy nó cũng không chịu về, ông ở đây giúp giùm nó với...

Nghe nói em gái Tuấn đi tu tự nhiên chàng có cảm tình ngay, giống như có mối dây thiêng liêng nào đó gọi là "phe ta". Chàng chưa hết ngỡ ngàng, cứ hỏi tới mặc dù chưa biết đẹp xấu méo tròn nặng nhẹ ra sao. Xem phim xong ba chàng độc thân kéo đến nơi nàng trọ. Trời lất phất mưa, gió từng cơn thổi lạnh tê tái chàng theo Tuấn đến khu Máy Nước, khóm Quốc Tuấn, Phước Hải Nhatrang...

Tú! Trần Thị Anh Tú, em gái Trần Anh Tuấn đẹp, công nhận nàng đẹp dưới con mắt của chàng. Cái đẹp con nhà tu. Trần anh Tuấn đô con, đẹp trai thì suy ra nàng cũng dễ nhìn. Tú ở chung với cô bạn hơi nặng ký tên Nguyễn Thị Oanh, ngoại đạo, nhưng từ nhỏ đã được ba mẹ cho ở nội trú dòng Mến Thánh Giá Trinh Vương, Thanh Hải, Đồng Đế, Nha Trang, gần TCV Sao

Biển ngày xưa, a nơi chàng tu học nên chuyện vẫn có vẻ tâm đắc như đã quen biết nhau từ lâu... Trước khi về quê Trần Anh Tuấn gửi gắm em gái Trần Thị Anh Tú cho chàng chăm sóc giùm.

Thế là tuần nào chàng cũng kiếm có xin tiền mẹ già để đến thăm nàng theo lời dặn dò của bạn. Thời gian đó cuộc đời chàng sao mà đẹp, toàn màu hồng đáng để sống. Chàng đèo nàng trên chiếc xe đạp MiNi dạo phố Nha Trang. Những chiều Chúa Nhật bên nhau dự lễ nhà thờ Phước Hải tình tứ. Những tối tối dạo biển hóng gió kể chuyện thời tu học rồi dệt bao mộng ước "mình sẽ là... sẽ là..." đến khuya lơ chàng mới lủi thủi về nhà một mình phơi phới hơn mười cây số cút kít mà chẳng thấm mệt.

Bỗng một chiều đi làm về chàng thấy nàng ngồi chơi nói chuyện với mẹ chàng rất thân mật (chắc mẹ già muốn có dâu có cháu bông...). Chàng vô cùng ngạc nhiên chưa kịp hỏi nàng đã nói tới nay trọ lại nhà chàng mà không cho biết lí do, chỉ nói Oanh đưa nàng lên đây rồi về lại NT rồi làm chàng đoán mò lung tung? Nhờ cái nét nhà tu hiền thực khoan thai đẹp người mà cha mẹ chàng ô kê.

Thế là một đêm mất ngủ vì "chuyện tình tu". Hai người rủ nhau đi Thành ăn chè trên chiếc xe đạp mini cọt két càng chậm càng tốt như đã quen nhau từ muôn kiếp trước rồi về nhà ra vườn ngồi gốc xoài mà:

"đêm đã quá nửa trời chưa chịu sáng
"ngồi bên em muỗi cắn cũng không sao..."

Giữa năm 1982 mẹ chàng bệnh nặng qua đời, một bước ngoặt đời chàng. Đêm có tang nhà rất đông khách nhưng chỉ có cô Oanh đến thăm và chia buồn ở lại nhà với chàng. Mãi đến tuần sau nàng và Oanh đến chia buồn. Thế nhưng "tréo căng ngồng" chàng giận lẫy như con nít bỏ nàng ở nhà nói chuyện với ông già còn mình đi Nha Trang không đoái hoài đến nàng. Sau này nghĩ lại thấy mình sai hoàn toàn! Hối hận thì tình tu đã cao bay xa chạy (đời người có những phút bốc đồng chết người như thế)

Sau này nhớ nàng chàng có đến khu Máy Nước tìm nàng khi gặp khi không mà có gặp nàng cũng như không vì nàng tự ái cao. Chàng năn nỉ năn chí ngã lòng biếng ăn biếng ngủ nhất làm ai thấy cũng tưởng "mồ côi mẹ".

Bẵng đi một thời gian chàng luyến tiếc ghé lại chôn ấy bụng thăm nhủ duyên số biết đâu nhưng cảnh cũ còn đó mà người xưa đâu mất. Hỏi thăm bà con lối xóm họ bảo hai cô đó dọn đi đâu lâu rồi mà không biết đi đâu. Vậy mà "con tim có những lý lẽ của nó" chàng vẫn miệt mài đi tìm nàng...

Rồi bất ngờ một hôm chàng được nàng cho địa chỉ ở Cam Ranh, chàng nhớ là ngày mùng ba Tết đầu năm 1983. Hy vọng trong tuyệt vọng vì có gặp nàng nhưng cũng như không vì người ấy vẫn quyết ra đi vượt biên. Nàng vẫn đối xử tốt với chàng

nhưng như một đứa em gái, thể thôi, coi như chưa có gì!!! Chàng nghĩ "chuyện tình tu" chẳng được ai ru mà chính ta ru! Chàng về lại Nhatrang mang cái mặt bánh bao xầu vừa đi vừa lải nhải "*còn gì nữa đâu mà khóc với sầu, còn gì nữa đâu mà buồn với nhớ, Thôi hết rồi thôi...*" cũng chưa nguôi chàng rên rĩ tiếp "*Thôi! từ nay thôi nhé anh về sống âm thầm đếm thời gian xóa mờ dĩ vãng ...*"

Từ đó, chàng rạch trái tim mình ra nhét vào một dấu chấm hết cho cuộc tình tu sau bao ngày đêm bỏ Chúa chạy theo em!

Kết: Qua chuyện này chàng nghiệm ra rằng: "trái tim đàn ông dẫu cứng như sắt đá, trái tim đàn bà dù mềm như nước lã, thể nhưng nước chảy sắt đá mòn... ngay thuở ban đầu Adam - Eve đã thế" và nhái giọng Xuân Diệu "*tình chỉ đẹp khi còn dang dở...*"

Hội ngộ 60 năm SB 2018 - Nghi còm 67

THẰNG BẠN

Hồi còn học tiểu học trường Tư Thục ở xứ do mấy sư dạy nó và thằng bạn nó luôn sát cánh bên nhau. Mấy sư già thường chọc "thằng Ng. và thằng Ph. như hai con chim cút cút đuôi ăn bờ ngũ bụi" vì hai đứa lúc nào cũng đi chung với nhau như hình với bóng.

Nó và thằng bạn nó cùng tuổi, là con của hai chị em bạn dì. Gia đình bên ngoại chỉ có hai người gái là mẹ nó và mẹ bạn. Vì thế nó và thằng bạn đương nhiên là anh em bà con với nhau. Nhà hai đứa cũng gần, chỉ cách mảnh ruộng và bụi tre thành ra hai đứa như là anh em ruột một nhà... Những trò chơi dân dã không lúc nào vắng mặt hai đứa nó, vì cũng như nó, con thứ, thằng bạn cũng "trên có anh dưới có em" nên chuyện nhà hai đứa ít khi đụng đến.

Những trò chơi nhỏ không thiếu gì như bắn bi lô, bi vòng, dây thun, bạc cắc, u mọi, xí cọt hoặc trốn tìm rồi đập mạng cứu phe, nhảy lò cò chuông chuông đến những trò chơi của con gái như đánh trác, đánh chuyền, đánh đáo, hai đứa cũng chơi chung, với lại chúng không sợ bọn con trai chọc... Lên lớp ba lớp nhì lớp nhất thì hai đứa không còn chơi trò chơi nhỏ nữa mà bắt đầu chơi chia phe oánh lộn, vật lộn, quần áo rách liên miên. Đó là vào những ngày đi học chơi ở trường. Thứ năm ngày nghỉ hai đứa lại cần câu, ná thun, trèo cây bắt tổ chim hoặc bê trái mít ướt chui xuống ống cống quất no bụng. Nếu không có mít, ổi, xoài chua, bưởi, quít... thì rủ nhau đi bẻ trộm mía đường ngoài rẫy...

Quả thật là trời thương con nhà nghèo, hai đứa chẳng ốm đau gì cả, cứ trụi trụi cả ngày ngoài nắng bắt đê đá độ hoặc đuổi con chim cú.

Hai đứa hai cái ná thun, một đứa bên này hàng rào một đứa bên kia bụi tre, cùng ngắm con cu lửa gù gù nhả đạn vò trúng vào đôt tre "cốp cốp" hai viên đạn xẹt đầu cu lửa bay mất rồi nhìn nhau "hì hì"...

Hai đứa chơi thân với nhau từ lớp năm đến lớp nhất, cuối năm học nó đứng nhất lãnh phần thưởng cái cặp táp mới toanh. Bạn nó đứng nhì lãnh mấy cuốn vở và cuốn truyện. Hai đứa trao đổi phần thưởng cho nhau vì nó mê truyện, nhất là truyện tranh âm thầm đọc dưới ánh đèn bóng leo lét quên ngủ...

Cứ thế tuổi thơ trôi qua. Nó và bạn nó chưa bao giờ cãi nhau, oánh nhau suốt mấy năm tiểu học. Đến khi mãn tiểu học thì nó nhập trường Tiểu Chủng Viện Sao Biển còn bạn nó học trường bán công Diên Khánh Thành. Mặc dù xa nhau nhưng mỗi lần có dịp gặp lại vẫn tay bắt mặt mừng nhắc nhớ những kỉ niệm ngày xưa vô tư nô đùa mà bây giờ không còn nữa!!!

(Cây Vông 21/2/2018)

CÁI RẬP (cái bẫy)

(Đầu năm khai bút, kính chúc quý anh em bẫy được nhiều "chim" trong năm Mậu Tuất)

Những năm mười hai mười ba tuổi vào Tiểu Chủng Viện học hành kinh kệ tu trì thì thôi, chứ ba tháng hè tuổi trẻ chơi đùa chim chuột đê nhái của nó vẫn chưa dứt bỏ được giống như em bé cai sữa mẹ còn ghiền mút ngón tay...

Nghỉ hè ở nhà một mình buồn nó giết thì giờ bằng cách làm bẫy chim mà người ta gọi là cái "rập", nhỏ bằng nửa rập cu. Nó có hoa tay và nhất là đam mê đan rập như Phạm Ngũ Lão đan sọt suốt ngày cặm cụi chẳng biết đói khát mệt mỏi, chừng nào đan xong cái rập nó mới xoa tay thỏa mãn...

Vậy là ngày mai xin mẹ năm ngàn đến sư phụ bẫy chim mạnh mạnh mua một con chim mỗi. Con chim này được nuôi lâu ngày nên dạn dĩ. Giá tiền con chim mỗi bằng tiền một phần ba cuốn truyện Tuổi Hoa... Cả buổi trưa nó ngồi trước hiên nhà sư phụ bẫy chim rình xem rập (nhử) mạnh mạnh.

Thật đúng như người ta nói "nhất cá cắn câu nhì trâu báng lộn", hồi hộp, nín thở xen lẫn thích thú... Con chim manh manh mỗi trong rập dạn dĩ gụ (dụ) vợ chồng manh manh bên ngoài chớp chớp đôi cánh nhảy nhót gần bên cái rập. Rập manh manh để trên đồng cây mì (sắn) khô cách nhà hai "thầy trò" rình xem khoảng mười thước giữa mảnh đất trống vắng vẻ. Con chim mỗi luôn mổ gụ "tu lít...tu lít..." êm ái rớt vào tai vợ chồng chim bên ngoài đang nhảy nhót từng "bước" sát bên cái rập làm nó nín thở sợ thở mạnh chim trời bay mất...uông! Nếu chim mỗi đẹp "trao" thì thế nào chim bên ngoài cũng bị sập bẫy, vì một là "ả mê" hai là "chàng ghen" nhảy vào đá chim mỗi... sập bẫy! Thế là một con tung lưới, một con sợ sệt bay tuốt mà không thấy bạn mình bay theo!? Có khi con chim mỗi không hấp dẫn thì có túm lúa làm mỗi cho chúng nhảy vào ăn... sập bẫy! Cũng có khi sập một lần hai vợ chồng manh manh vì một con chưa đủ nặng để "câu bẫy" sập xuống... Lúc này sư phụ chạy ra một tay tóm lấy con chim một tay luôn lưới nắm hai chân chú chim. Thế là rập chim thành công.

Nhược bằng không có gì lôi cuốn chim trời như là chim mỗi dễ ẹc không biết gụ (dụ) hoặc chúng đang no thì "tu lít tu lít..." bay tuốt. Chim mỗi lại hú gọi, chúng vòng lại sà xuống, chim mỗi thúc "héo chéo" réo gọi cực kỳ lôi cuốn nghe thật hấp dẫn! Nó lại tiếp tục theo dõi không biết mỗi một trong khi thời giờ nghỉ hè lại trôi qua nhanh chóng. Lần này mà cũng không thành công nữa thì sư phụ nó thay con chim mỗi.

Nó học lóm rập chim nơi sư phụ những kinh nghiệm bẫy chim, ví dụ như tìm chỗ vắng vẻ có nhiều chim trời bay qua kiếm ăn và nhất là đừng có mèo vồ hoặc ngay cạnh cánh đồng lúa chín vì manh manh thích ăn lúa có nhiều bạn để quên tự do bay nhảy chứ ngu gì chui đầu vào rập...

Khi vừa ở Tiểu Chủng Viện về nghỉ hè thì nó trắng trẻo mập mập mà chừng độ tháng sau là nó đen nhẻm vì nắng hè mà cứ đầu trần, quần thò lỏn theo chim, để quên cả giờ giấc. Ngược lại nó bán vài chú manh manh cho lũ nhóc trong xóm là mua được cuốn truyện để vừa đọc truyện vừa nhử chim. Ôi thích thú cái kỷ niệm ngày xưa RẬP CHIM khó quên của những năm đầu tiên vừa đi tu...

20/2/2018, mồng 5, đầu năm Mậu Tuất

[LU-KI 3](#)

(năm chó kính mời ae rảnh rỗi giải trí)

Lại nói về con Milu vì năm nay là năm tuổi của nó, Mậu Tuất. Con Miki đã ngoẻo từ đầu năm ngoái. Tính đến nay Milu đã ở nhà nghi còm được hơn hai năm, vẫn mạnh giỏi, mập mạp dù bão lụt dù no đói nó vẫn luôn sát cánh với chủ...

Những anh chó nhà bên cạnh đã thay thế bằng ba chàng chó trẻ và một con chó cái cũng đã biết yêu, thành ra Milu không còn bạn để chạy đua như trước. Nó vẫn còn độc thân, tội nghiệp! chắc kiếp trước nó là ni cô...

Trước đó Nghi còm đã nuôi nhiều chó như berger vương mìn chết, rồi chó săn... gà cho người ta nhậu. Con Kiki khôn mà lại đá banh trong vườn bắp cải cho bà chị mà nó trung thành cứ về, đuổi đi thì nó từ xa đã nằm xuống bò lại năn nỉ, hỏi sao đành lòng. Cuối cùng Kiki bị xe tung chết vì cứ đi đi về về...

Con Milu ra tới cổng Nghi còm sợ người ta bắt trộm vội kêu "lu...lu " là nó ngoan ngoãn vào . Nhà gần bên đường có cô gái thương chó, yêu mèo mới sáng tinh mơ thả chó ra cho nó tiêu tiểu thì nghe "ăng ăng" ngó trực thấy thoáng hai thằng trên xe máy gặp con chó chạy tuốt mất. Trường hợp của anh Vinh (sb 64) ngồi xe lăn ở nhà một mình thấy rõ ràng trước mắt hai thằng bắt trộm chó của anh đành bó tay ứa nước mắt ú ớ !!! Trong xóm có ông già đi làm rẫy bằng xe đạp đòn dông ngày nào con chó cũng ngồi trước xe đi rẫy với ông thân thiết hơn bạn bè con cháu. Một hôm con chó của ông ta bị xe tung ngoẻo, Ông để tang con chó cả tháng chôn nó có mồ mả trong rẫy đàng hoàng còn hơn lão Hạc...

Trở lại con Milu, Nghi còm thấy thật mắc cười vì mấy cô đến nhà vừa bước lên sân là nó ngoạm ống quần dây thun mấy cô vội giữ quần chứ không nó tụt. Còn mấy anh, nhất là trong người có men, chó nó chạy theo sủa tới bến, chủ la mới thôi. Milu ở lâu với chủ nên nó biết tính từng người trong nhà, chẳng hạn Nghi còm đi cà thọt nó không bao giờ ôm chân mừng như mấy đứa con. Kể ra xấu hổ, mỗi lần xé cái bánh nghe rột rẹt là có mặt nó, nhiều lúc Nghi còm phải ăn bánh lén! Bà xã đi chợ về thì Milu không khác nào con trông mẹ về chợ. Trong nhà chủ có người đi học ở xa lâu lâu mới về nó mừng còn hơn người nhà. Ban ngày nó nằm trước sân ngó ra cổng, ban đêm nằm canh ngay cửa...

Nhớ ngày trước mỗi lần tết đến là chó sợ chạy trốn vào bắp, vào mía vì đốt pháo. Tai chó rất nhạy thính, màng nhĩ chó không chịu nổi tiếng động rền vang như con chó già nhà xứ mỗi lần đánh chuông là nó tru nghe bắt ghê. Không biết có "Linh Cầu" không mà hồi xưa gần bên nhà Nghi còm có anh vừa trở lại đạo Công giáo bị ma quỷ đêm đêm đem giấu đủ chỗ. Một bữa tối người nhà tìm không ra vì ma nhét đầy họng anh ta toàn phân bò ngồi giữa bụi tre gai! May sao con chó nhà đó tìm ra anh ta. Người nhà phải dọn phát gai dẫn anh ta ra mà mặt mày y như người mất hồn, quần áo mình mẩy còn nguyên vẹn chẳng trầy xước gì cả. Nghi còm nghĩ cũng lạ, chuyện ma cổ hồi xưa ?!...

Đến đây Nghi cầm mỗi tay cầu chúc "Cả Nhà" được mọi sự như ý trong năm Mậu Tuất..

15/2/2018 (30 Tết)

HÃY XÉ LÒNG ĐỪNG XÉ ÁO

Sáng nay thứ Tư Lễ Tro Nghi cầm đi lễ tưởng rằng lạnh nhà thờ ít người khỏi mệt, không ngờ chật cứng chắc Chúa hài lòng lắm.

Từ khi bị bệnh não thiếu oxy hay sao đến chỗ đông người là Nghi cầm mệt. Hồi giờ vào nhà thờ quen ngồi gần cửa sổ nhưng sáng nay mở cửa thì lạnh dù hai cái áo len và khoác mà đóng lại thì mệt vì ngộp do đủ thứ mùi của đủ hạng người. Nghi cầm cứ mở đóng, đóng mở làm lo ra khi nghe "hãy xé lòng đừng xé áo!"

Nghi cầm có ông anh đã chết gần 2 chục năm nay, sinh thời anh ta rất nóng nảy. Hút thuốc thì bình thường chứ uống rượu một hai ly là mặt đỏ như gà cồ nòi, dù trong tủ kính anh ta sưu tầm đủ loại Cognac Martel Nap. toàn mác ngoại mà lại thích ngồi nhìn anh em uống tán gẫu chuyện lính tráng đời xưa...

Chuyện chính mà Nghi cầm thấy trước mắt hồi đó là "xé áo". Ảnh là cảnh sát áo trắng bureau (văn phòng) ở quận Diên Khánh, Khánh Hòa, ăn ở ngay trong chi khu, lâu lâu về nhà thăm. Sáng đó trời lạnh về đến nhà anh thò túi lấy gói thuốc bóc điều ruby gắn lên môi rồi tim thùng quẹt zippo hai túi hai bên hông áo khoác màu trắng đục hai lớp. Vì tính nóng mà anh Nghi cầm lại không ngờ cái áo bị "cháy"! Túi áo khoác cạ nên thùng quẹt zippo rơi mất. Ảnh tức mình xé tan hai túi áo, coi như bỏ cái áo! Đúng là xé áo theo nghĩa đen mà hồi xưa ăn chay chứ ngày nay nhất là các cô áo thiếu vải còn dư đâu mà xé?!

Lần khác chị dâu đi chợ về mệt chưa kịp cất nón lá để nón ngay mái hiên, ảnh đi cày về đang đói mệt thấy cái nón gai con mắt sẵn tính nóng, ảnh giậm nát cái nón lá, bà chị than thở với Nghi cầm, Nghi cầm an ủi: "Thôi kệ, chị có nón mới đội, lo gì?"

Anh Nghi cầm tên Đăng, lại có ông chú họ tên Đặng cũng là cảnh sát ở chi khu bị xe lính Mỹ mà tài xế là Phi luật Tân tung chết tại Cây Dầu Đôi, Thành. Bà thím, vợ chú Đặng người Huế báo cho ông nội Nghi cầm là "anh Đặng bị tai nạn chết rồi" mà ai cũng loan hung tin ra là anh Đăng chết vì xe tung làm cả nhà Nghi cầm một phen đau tim!

Để kết thúc chuyện vui có thật Nghi còm nghĩ ông thánh Phêrô giữ chìa khóa Thiên Đàng mà ông cũng nóng nảy chắc là xin từ chức vì chưa kịp mở cửa Hội Ngộ Thiên Đàng cho ảnh vào, ảnh đập cửa rầm rầm ai chịu nổi!

Câu chúc quý anh em một mùa Chay Thánh của Chúa Xuân 2018...

(14/2/2018, 29 Tết)

CON CHÓ BERGER

(năm chó nói chuyện chó, kính mời anh em giải trí)

Ngày xưa khi nó còn bé tí đêm ngày cứ tròng trọc đánh trần vô tư chạy nhảy bắn bi đánh đáo... đá dế với anh trai, đá gà với em gái (đá cổ gà có bông hoặc bông cây đàn xây) rồi lại có thêm con berger làm bạn...

Một hôm ông chú làm gác dan cho nhà ông Trưởng Ty Công Chánh, tỉnh Khánh Hòa, số 1 Hàn Thuyên, Nha Trang đem về gởi nhà nó một con chó berger. Con chó màu đen, mõm và bốn cổ chân hung hung đỏ cao lớn gần bằng nó.

Con chó không cười nhưng cũng vẫy đuôi tỏ ra thân thiện với nó... Ăn uống nhà quê làm sao bằng thành phố mà lại là nhà ông tỉnh trưởng nên con chó dần dần ốm. Bù lại berger tự do vui vẻ sẵn chắc hơn trước...

Ngày đó heo rừng ở núi Hòn Ngang đêm thường về xóm kiếm ăn như khoai sắn... Có hôm sáng sớm ba nó bắt được heo rừng con vì chạy theo heo mẹ về rừng không kịp.

Một chiều nọ khi con berger ở nhà nó được vài tháng có con heo rừng nọc chiếc (heo mất một nanh rất hung dữ) đi lạc xuống đồng bị bầy chó cổ ở xóm bao vây sủa inh ỏi nhưng không con nào dám tấn công heo. Heo rừng nọc chiếc lúc này đang sợ sệt nhưng vẫn hung hăng dữ tợn. Anh nó dẫn con berger đến chiến đấu với heo, một chọi một, bầy chó cổ bên ngoài sủa yểm trợ. Con berger tấp con heo rừng mấy phát nhưng không ăn thua vì da heo rừng dày, ngược lại con heo rừng điên cuồng với chiếc răng nanh còn lại múc vào yết hầu con berger thủng một lỗ văng xa máu ra lênh láng dần đuối sức.

Anh nó và mấy thanh niên lối xóm vội đi mượn lưới bẫy heo về giăng. Con heo tưởng thoát được về rừng nào ngờ bị lưới giăng tóm gọn vùng vẫy hết chống cự lại! Bà con làm thịt heo chia phần, phần anh nó có con berger được chia nhiều hơn.

Sau đó berger được chăm sóc thuốc men (chó liền da gà liền xương) khoảng tuần lễ nó lành chứ lúc "oánh lộn" với heo tưởng berger chết ngủm !

Độ vài tháng sau ông Trưởng Ty hỏi lại con berger nhưng chú nó nói láo là đã bị mất vì tuy ăn nhiều nhưng cũng được ích lợi là giữ nhà đặc lực, chẳng thằng Chôm con Chĩa nào dám héo lánh nhà nó, chỉ nghe tiếng sủa của berger thôi cũng đủ làm bọn trộm ngán sợ...

Sau này con berger bị chết vì mìn định hướng của lính biệt kích mỹ ban đêm gài sau ruộng nhà nó.

Nó không khóc nhưng vẫn nhớ hoài con berger đã chiến đấu giữ gìn giang sơn nhà nó!

Đố toán: Hôm trước Nghi còm đố vui gà chó thiếu tổng số con:

"vừa gà vừa chó
"bó lại cho tròn
"ba mươi sáu con
"một trăm chân chẵn"

giải cách một

Giả sử 36 con đều là gà thì tổng số chân là 72, chân còn thiếu là $100-72=28$.

Số chân còn thiếu này là do chó có bốn chân gà chỉ có hai. Vậy còn thiếu 2 chân của chó

$$28 : 2 = 14 \text{ con chó}$$

$$100-14= 22 \text{ con gà}$$

giải cách hai

Giả sử 36 con đều là chó thì tổng số chân chó là $4 \times 36=144$ chân

Số chân dư là $144-100=44$ mà gà chỉ có hai chân.

Vậy số con gà là :

$$44 : 2 = 22 \text{ con gà}$$

$$36 - 22 = 14 \text{ con chó}$$

13/2/2018 (28 Tết)